

χαρακτηριστικά ως προς τα παραπάνω είναι όσα αναφέρει σε επιστολή του προς τον «Π.Λ.» στον 17χρονον Βασιλής Λαδιάς, μαθητής της Β' Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Ιωαννίνων, ο οποίος υπενθυμίζει τις «σκοτεινές πλευρές» του Αλή Πασά, ενώ παράλληλα αναφέρει μία σειρά από Έλληνες της εποχής της Επανάστασης που έδωσαν και τη ζωή τους ακόμα γι' αυτήν, οι οποίοι θα μπορούσαν να τιμηθούν μέσω ειδικών επετειακών εκδηλώσεων. Πρόκειται για επισημάνσεις που αποκούν ιδιαίτερη αξία καθώς προέρχονται από έναν συμπολίτη μας νιαρής ηλικίας, ο οποίος παρουσιάζει το θέμα μέσα από μία διαφορετική, πιο φρέσκια «ματιά».

Μια άλλη ματιά...

Ο Βασιλής Λαδιάς, ο οποίος κατάγεται από τους Αστραγγέλους Ζαγορίου και μένει μόνιμα στα Γιάνεννα, αναφέρει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά σχετικά για το επικείμενο διεθνές συνέδριο του Δήμου Ιωαννίνων για τον Αλή Πασά και την εποχή του:

«Με αφορμή την εκδήλωση που θα πραγματοποιηθεί στα Ιωάννινα αλλά και το σχετικό άρθρο του «Μέτοικου» στον «Π.Λ.» της Δευτέρας, το οποίο αναφέρεται στην πηγή που έχει προγραμματοποιεί να αποδοθεί στο πρόσωπο του Αλή Πασά για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση του 1821, θέωρησα σκόπιμο να τοποθετήθω με ψυχή 17χρονου πάνω στο πώς εγώ αντιλαμβάνομαι τον εορτασμό της Ελληνικής Επανάστασης.

Αρχικά, σε μια προσπάθεια να προσεγγίσω τη μορφή του Αλή Πασά, αυτόματα ήρθε στο νου μου το πρώτο και κυρίαρχο χαρακτηριστικό του, το οποίο ήταν η στυγή και απάνθρωπη βαρβαρότητα και ακληρότητά του, όπως αυτή έχει αποτυπωθεί στην μνήμη του ελληνισμού, μέσα από τα φριχτά βασανιστήρια που υπέστησαν πολλοί Γιαννιώτες και Γιαννιώτισσες, αλλά και άλλοι Έλληνες, με αποκορύφωμα τον πνιγμό της κυρά Φροσύνης με της δέκα επτά γυναίκες, αλλά και την περίπτωση του Κατσαντώνη.

Ο Αλή Πασάς υπήρξε μια ιδιαίτερη 'οκοτεινή' και αμφιλεγόμενη φυσιognωμία, ακόμα και για τους ίδιους τους Οθωμανούς...

Ο Αλή Πασάς υπήρξε μια ιδιαίτερη 'οκοτεινή' και αμφιλεγόμενη φυσιognωμία, ακόμα και για τους ίδιους τους Οθωμανούς...

Αξίζει να τιμηθεί και ο Αλή Πασάς μαζί με Έλληνες αγωνιστές του '21;

πος που ενεργούσε πάντα με υπερβολιά, υπηρετώντας μόνο τους δικούς του σκοπούς και τα δίκια του συμφέροντα, προκειμένου να ικανοποιήσει της ακόρεστες προσωπικές φιλοδοξίες του. Μεταξύ αυτών, δεσπόζουσα θέση κατείχε η κατάκτηση του Σουλιού, καθώς η μεγάλη επιθυμία του να γίνει Σουλιάνος παρέμενε ανεκπλήρωτη και σκιαζόταν από τη σθεναρή αντίσταση των πρωκών και ελεύθερων Σουλιωτών. Γι' αυτόν τον λόγο του έιχε γίνει εμμονή η κατάκτηση και η υποδούλωσή τους. Όταν το κατάφερε, το δράμα του φάνταξε πολιθινό από ποτέ.

“Μεθυσαμένος” από τη δύναμη της εξουσίας και παρασυρμένος από τη δίνη των προσωπικών του “θέλω”, οδηγήθηκε σε ακρότητες και αλλοπρό-

στη λήθη του χρόνου το πρόσωπό του Αλή Πασά και να στρέψουμε το ενδιαφέρον μας στην απόποιη φόρου τιμής στα πρόσωπα εκείνα, των οποίων η προσφορά στην απελευθέρωση του Έθνους είναι αδιαμφισβήτητη, καθώς υπήρξαν φορείς του ελληνικού αγωνιστικού πνεύματος που θυσίασαν τη ζωή τους για να διαφύλαξουν και να κληροδοτήσουν στους μετέπειτα Έλληνες της αξίες και τα ιδανικά του ελληνικού πολιταρισμού. Όλοι τους εξέχουσες προσωπικότητες, που παραμέρισαν το προσωπικό τους όφελος και της προσωπικές φιλοδοξίες τους και απλόχερα δώρισαν ό,τι είχαν σε πνευματικό και υλικό επίπεδο για το κοινό όφελος. Ενδεικτικά αναφέρω κάποια ονόματα:

Νεόφυτος Δούκας, Μιχαήλ Τσαϊλάτσας, Αδελφοί Ζωσιμάδες, Ευάγγελος και Κωνσταντίνος Ζάππας, Μάνθος και Γεώργιος Ριζάρης, Αθανάσιος Τσακάλωφ και Νικόλαος Σκουφάς. Ειδικά για τους δύο τελευταίους αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι υπήρξαν οι πρωτεύοντες της Φιλικής Εταιρείας μαζί με τον Εμρανούηλ Ξάνθο από την Πάτρα, μίας μυστικής οργάνωσης η οποία κατέχει τα αρχικά "ΦΕΔΑ" ("φιλίας ελληνικής δεσμός άλιτος").

Κατά τα χρόνια που στους Έλληνες επικρατούσε ο φόβος και η αμάθεια, αυτοί οι άνθρωποι συνέβαλαν με την προσφορά τους στο να βγει το γένος από το σκοτάδι και να οδηγηθεί στο φως της γνώσης

μορφώνοντας το και προετοιμάζοντάς το έτσι για την εξέγερση κατά του οθωμανικού όχυρου.

Στο σημείο αυτό όμως θα ήταν μεγάλη παράλειψη να μην αναφέρω και στον ηρωισμό διλού των απλών ανθρώπων που αγωνίστηκαν θυσιάζοντας και τη ζωή τους ακόμη για μία ελεύθερη πατρίδα. Φωτεινό παράδειγμα ανάμεσά τους υπήρξαν οι Σουλιώτες και οι Σουλιώτισσες, οι οποίες προτίμησαν να πεθάνουν ελεύθερες πάρα να γίνουν σκλάβεις του Αλή Πασά. Επεισαν πρωκά τραγουδώντας και χορεύοντας τον χορό του Ζαλόγγου, μια θύμηση που προκαλεί συγκίνηση και θαυμασμό σε όλους μας. Το παράδειγμά τους ακολούθησαν οι Μεσαλογγίτες και πολλοί άλλοι Έλληνες που προτίμησαν την 'ελευθερία' του θανάτου από την αίματη της ακλαβίτας.

Πώς λοιπόν να παραλείψουμε από τους επετειακούς εορτασμούς όλους αυτούς που αγωνίστηκαν για την ανεξαρτησία της πατρίδας μας και να μην τους αποδώσουμε τον φόρο πηγής που τους αναλογεί; Θα είναι σα να λησμονούμε το ίδιο το μήνυμα της ελληνικής επανάστασης που δεν είναι άλλο από το ότι η ελευθερία κατακέπτεται μόνο με τον σγάνα, το αίμα και την ψυχή των λαού: "Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά, Χαίρε, ω Χαίρε, Ελευθεριά!".